

MARIAN ILIE

S-a născut la 12 ianuarie 1950 în Gulianca, județul Brăila. Absolvent al Universității București - limba turcă în 1973. Cu un an înainte a avut loc debutul literar, în revista „Amfiteatru”.

Volume publicate: Dreaptă dragostea mea Mellactonia (2007), A doua Scrisoarea III (2010), Cântece din Prepeleac - Cronică pictată-n rime (2011), Lampa mea cu gânduri mov (2012), Chemările Necuprinsului (traducere din poetul turc Fazil Hüsnü Dağlarca, 2013), Cuvintele, oh, cuvintele (2015), Tristeți pontice - Dalgalarin Hüznü (2017).

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

FRUNZA CARE-MI ȚINE UMBRĂ

În joaca asta parcă tot mai sumbră
Cu mult 'nainte să fi fost să fiu
Mă conturam în flux liliachiu
În însăși frunza care-mi ține umbră

Și tot pe-atunci în mijloc de păduri
Împresurat de arșiță ori ploaie
În pacea-ntrețesută-n reci războaie
Eu îmi creștam pe-ntindere nervuri

Mă-ndestulam cu seva din pământ
Prefigurând păduri din seva-aceea
Ce hărăzea bărbatului femeia
Și preschimba foșnirea în cuvânt

Da, eu sunt frunza care umbră-mi ține
Și umbra frunzei mele însăși mi-s
Clădesc tăcut realitat-n vis
Și visul curge slobod peste mine

Reverberez la orice adiere
Cu foșnitor-frunzișul din păduri
Mă las captiv flămândeii mele guri
Care-n cuvinte-nveșmântat mă cere

Trudesc tăcut la alte începuturi
Lăsând pădurii Facerea deplină
Și resorbind cuvinte din lumină
Mă-mbrac mereu în frunză și mă scutur

CÂNTEC ÎN GÂND CU CAI

Motto: Hei, caii, surii mei cai

Cum se făcu de plecară

Hei, cai, blânzii mei cai

Din lanuri de orz și secară

Hei, cai, fără tropotul lor
Alunecând sub potcoavă
Hei, cai, verde mohor
Lumea e parcă bolnavă

Aș ieși iar cu tata la coasă
Pe un clin nu departe de sat
Că mi-e dor de otava cea deasă
Și de câmpul ce nu m-a uitat

Tata însă se duse la Domnul
A luat lama coasei în cer
Unde-acum stă și-și deapănă somnul
Iar lama lucește stingher

Parc-o viață de om irosit-am
Să sar stânci să trec munte să zbor
Până-n iarba în care ursita-mi
Mă-nvelea în miros de mohor

Aș cosi iarba-aceea-nspicată
M-aș ascunde-n mirosu-i subtil
Și alături de bunul meu tată
M-aș face odată copil

DURERE DE DOR

Mă doare maică doru-n gând
Mă dor durerile de neam
Și limba-n care gânduream
Când eram prunc mă doare când

Cuvintele nu-mi mai ajung
Singurătatea să-mi declin
Când cad costiți la rădăcini
Copacii neamului în crâng

Nu-i doru-acela bărbătesc

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

De coapsa vreunei femei
E-un nor galactic de scântei
Sub care mă adevaresc

Pulsar de iască precum mi-s
Rătăcitor prin spațiul viu
În care ard și simt și scriu
Degravitându-mă în scris

E setea cremenii din trup
Adulmecată de amnar
Ce mă izbeste și tresar
De mă risip și mă regroup

Pe limba verde-a bobului
De pe întinsele tarlale
Ale credinței dumitale
Sub muntele pe care-l sui

Rostind cuvinte ca tămada
Îmi curm durerile cu ea
Din ce tot beau tot aș mai bea
Să uit tot ce va să se vadă

Mi-e-un dor placat cu praf stelar
Întru cuvânt să mă-nfirip
Că-s risipit și nu e chip
Să înfrunzesc într-un stejar

Mi-e dor cum înfloresc salcâmi
Să mă cocoț pe curcubeu
Să-i țin ison Lui Dumnezeu
La noua-i Facere de lumi

COPACII

Copacii strigă din frunze
durerea pământului - toată,
arsura din raza de soare și
cea dintru lava adâncului
strigăte sunt de copaci

Sufletul meu e pământul
gândul meu e întinderea cerului
cum să exprimi în cuvintele
cele molatece pline de baterea
golului lor tânguirea pământului
arșița dinlăuntrului tău
năvălind dimineața când roua
așterne pe frunze doritul răsfăț
cum altfel decât căutându-te
prin stelele cerului

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

Și totuși există candori
Înlăuntrul de noi - priveliști
Învelite în fraze mustind
adevărul rostit prin tăcerea
aceea adâncă a cerului gurii

CRUCIFICARE

Sunt cel ce tot învăț să fiu
Târât pe valuri de vechi zbaturi
Sunt numai ce citesc și scriu
Și ce trăiesc de nu mă satur

Sunt umbra Zeului Eon
Ce se-mpământeni în mine
Rod de ruxandă și ion
Înfrunzăriți de endorfine

Și tot eu sunt când mă preschimb
Într-un zemos altcineva
Când mă învăluie-acel nimb
Vălătucit din carnea ta

Ah, carnea trupului ce-l duci
Spre proaspătă crucificare
Pe simturile mele - cruci
Unde te pleci a închinare

Și, vai, cum prind a rezona
Din fibră-mi împânzind octava
Acoperit de carnea ta
Țintuită ce reînvia-va

Cum să mă satur spune tu
Trăind asemenea poveste
Când trupul tău cel care fu
Îl cântă fibra mea - și este

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*